

Николай Теллалов

Черно небе

Черното небе. В бездънната му зеница взорът потъва, без да се натъкне на нищо, освен на обилния звезден прашец, ала звездите са толкова далечни, че не се броят. Погледът се губи в безкрая. Само случайно нечие око може да различи самотен орбитър, който кротко се плъзга по незримите гънки на гравитационното поле.

Една от многото пращинки, зареяни в черното небе.

Орбитърът има за основа шаси от титанови греди, дантелено изрязани за олекотяване, които образуват ребра на куб. Главният диагонал на конструкцията възлиза на шейсет и три метра, без към общите габарити да се прибавя дължината на разнообразните антени (нацвъкани на не най-подходящите места), ширналите се слънчеви панели и щръкналите телескопичните мачти, увенчани със защитни емитери. Около геометричния център на шасито се намира обитаем ротор за създаване на изкуствена центробежна гравитация, който в момента е застопорен. Съставен е от пет херметични модула, три от тях приличат на оригинални оранжерийни типови модели, но пък в очертанията на жилищните отсеци всеки опитен космонавт разпознава преправени цилиндрични резервоари за гориво, със сигурност с двойни стени, така че да побират допълнително количество работен флуид и да екранират вредните лъчения. Елементите на ротора по принцип трябва да се плъзгат по вътрешната повърхност на пръстеновидна релса досущ вагончета. Тя обаче не е изпълнена според класическата жироскопна схема на окачване, а душмански е заглавена в ребрата на кубичното шаси. Тъкмо поради тази причина жилищните модули сега са неподвижни – орбитърът се подготвя да маневрира и механичното свойство на ротора да запазва ориентацията на своята ос на въртене ще попречи на целия апарат да завие.

Това говори за две неща – обитателите на орбитъра не намират безтегловността за неудобство. И второ – предпочели са по-примитивното конструктивно решение от съображения за финансови икономии.

Накратко – закъсали са може би с парите.

Доказателства за такова предположение не липсват. Единият аксиален баричен ръкав, който излиза от главината на ротора и опира в сервизния отсек на кърмата, е твърде тесен и забележимо огънат. Краят му се губи в резките вакуумни сенки, хвърляни от тъмния корпус-радиатор на изотопен енергоблок, над който лъщи сплесканата призма на йонния двигател за слаба тяга. Срещуположният ръкав завършва с икосаедричен команден модул. Едноместен, с излишен обем колкото да се протегнеш със свити в лактите ръце, но не и да изпружиш крака. Все пак можеш да се усмихнеш достатъчно широко вътре – пак е нещо. От КМ

излиза дебела грозна тръба с капак – страхотно дъвен излазен шлюз. От двете му страни са наредени вакуумни ремонтни работи. Мязат на футболни топки, по корпусите им личат следи от заварка.

По цялото шаси са прикрепени в смущаващо безредие очукани специални модули, трюм-цистерни, турели с ракетни бустери за спешно маневриране с тежка тяга, сферични холдери (както за реактивен работен флуид, който е предназначен за йонния двигател, така и за химическо гориво), виждат се валчести агрегати, стърчат промишлени манипулатори. В две от четирите „пазви“ между твърдо закрепената релса на ротора и ребрата на шасито сиромашки се свират две совалки „орбита-орбита“, а върху ирисовия люк на шлюза е нахлупена още една, мини-модел. Впрочем, единствено в техническите документи пишат подобни неща като совалки, иначе никой не ги нарича другояче освен „магаренца“.

Тръбопроводи и кабели здраво са фиксирани към шасито, не кой знае колко спретнато. Приличат на черва или полепнали по гевгир спагети. Външните плоскости на ребрата на места като че ли са им поникнали бодли – телескопи, лазерни далекомири, радарни чинии... вече стана дума, че биха могли да се монтират и по-обмислено. Гърчи се от температурни разлики откачен обезопасителен лаг. Люлее се, пак по същата причина, сноп резервни армирани маркучи. Осемте върха на куба са снабдени с катапулти за харпунни котви. Тези, които заобикалят КМ, дори имат сгъваеми конзолни крака-стабилизатори.

Орбитърът е пригоден да КАЦА?...

По върховете на шестте мачти премигват габаритни светлини. Те изпълняват още една роля – да предупреждават за работещи емитери на силовото поле. Естествено, полето НЕ СЕ ВИЖДА във вакуум, въпреки мнението на продуцентите на игрални филми, които се оправдават, че зрелището на трепкащи около всеки космически кораб призрачни сапунени мехури допадало на кинозрителите. В този случай обаче силовото поле се забелязва, но само защото един малък горивен холдер е празен и от отворения му помпен кран се изнизва тънка ленива мъгла, чиито миниатюрни кристалчета замръзнал флуид навлизат в зоната на максималния интензитет на полето. Нищо че не се движат с голяма скорост – дезинтегриращата реакция на СП с веществото не закъснява. Ето заради това силовата защита е неприложима в атмосфера, освен в МНОГО разреда. В плътна среда силовите полета наистина биха били видими – точно под формата на любимите трепкащи сапунени мехури, стига някой да е достатъчно луд, за да хаби енергия. Пък и само идиот би извел

апарата си, очевидно неприспособен за навлизане в атмосферата, на толкова ниска планетна орбита.

СП работи, да, но въпреки този факт херметичните модули са навлечени с кожуси от армиран противомикрометеоритен пенопласт. Очевидна презастраховка.

СИЛОВОТО поле обаче е проникваемо за лъчения, затова орбитърът разполага и с ЕМП, простряло се на няколко километра околоръст, за да отклонява потоците заредени частици на слънчевия вятър и космическите лъчи. Е, електромагнитните щитове НАИСТИНА трепкат при интензивни слънчеви изригвания – стига да ги наблюдаваш през специален визьор, разбира се... да не искате миниатюрни северни сияния, я! Гама и рентгеновите лъчи се поемат от бронята на модулите, но в главината на ротора личи и тежко противорадиационно убежище за по-силни слънчеви бури. Проницаемостта на полетата позволява употребата на сондажни лазери докато емитерите са включени. Така е, понеже космическият... космическото... нека бъде СЪОРЪЖЕНИЕ, та космическото съоръжение разполага с минни бластери и далекобойни лъчемети. Валчестите работни модули всъщност представляват минно-добивно оборудване. Други улики, твърдо монтирани тук и там, категорично издават предназначението на орбитъра.

И така, „съоръжението“ безусловно е свързано с една от най-благородните и романтични космически професии. А именно – лов на астероиди и метеорити. И наистина е така.

Аха, ясно къде е предвидено да „каца“ – върху планетоиди. Впрочем, подсилващите ребрата на шасито релси може би биха позволили на апарата да извърши такава операция върху безатмосферни небесни тела с гравитационен градиент и повърхностно привличане на Луната – при това без да се прекръши. Хм. Нетипично е за орбитър...

Дълъг регистрационен номер лъщи по всяка от четирите странични диагонални греди-конзоли. Номерът е обграден от изрисувано марсианско знаме – черен правоъгълник с керемидено-червен кръг и синкаво-бял знак, вписан в кръга. Това е „анкх“ – символът на убедеността на марсианските обитатели, че някой ден ще се разхождат по планетата си без скафандри.

Според сигнатурата на номера „съоръжението“ е признато за петрофагер, клас „Мини“, но притежава и статус на орбитален хабитат. Представява лична собственост, която не подлежи на описване и административна конфискация (заради неплатени данъци, например). Като номинална база на домуване е посочен марсианският Технопръстен Пети,

сегмент осемнайсет.

Май стана ясно, че петрофагерът-хабитат е бая неугледен, създава впечатление на зарязан наред профилактичен ремонт. Сигурно на собственика не му пука. Или, съсредоточен върху издирването, улавянето, транспортирането и преработката на небесни камъни, тоест улисан в занааята си, стопанинът на дома-работилница смята профилактичния ремонт за „нормален перманентен процес“, да не кажем „хронично състояние“.

Наистина, никак не е било лесно да се съчетаят в едно цяло модули от различни марки, кои оригинални, кои сглобени ръчно от отпадъци, с архаичното вече шаси и останалите блокове така, че петрофагерът-хабитат да придобие елегантните форми на един наведнъж построен от носа до кърмата космолайнер. Уви, няма как. Така изглеждат всички СЪОРЪЖЕНИЯ, стъкмени от боклуци и по план-чертеж, вече нечитаем от преправки и „актуализации“ (съобразяване с банковата сметка, некоректните доставчици, инспекторите по безопасно космоплаване, ортаците, собствените приумици... и още множество непреодолими по обичайния легален начин фактори).

Но от друга страна, щом е получил регистрационен номер от Марсианската Федерация (според земните бюрократи – марсианските колонии; обърнахте ли внимание върху изписването с малки букви? Егати дискриминацията, декомпресия да издуе всички чиновници!), това значи, че е годен за живеене и работа. А марсианските стандарти са високи, имат си строги изисквания хората.

Отдалеч си личи обаче, че в регистрационната комисия не е имало специалисти по естетика.

Въпреки това, когато радиаторите на йонния двигател изведнъж почервеняват, а синкавата мъгла на реактивната опашка изведнъж се изтръгва от дюзите, тогава близките слоеве на магнитния пашкул замъждукват от частично уловената и все още гореща за да свети плазма, в този миг петрофагерът става почти красив.

Но маневрата приключва, орбитърът е поел по нова траектория, с КМ напред, с обещени радары и огледала на телескопи – и отново да му се чудиш от кое лагранжово бунце се е отклонил към открития космос...

* * *

Ако вкарате регистрационния номер на уродливия орбитър за запитване в соларнет-браузъра, на екрана излизат данни за собственика

му. Има дори и снимка. Тя е от достъпната информация, която човекът е дал за всеобщо ползване. Ако ви трябва повече подробности, необходимо ви е код-парола на държавен служител, и то със съдебно разрешение. Злоупотребата с персонални данни и всичко друго, накръняващо правата на личността, МНОГО строго се наказва на Марс и прилежащите му орбити.

И това не е шега. Марсианците са фанатици на закона като древните римляни. Поне повечето от тях, де...

Според откритата за всеки потребител на соларнет информация минипетрофагерът-хабитат с неугледен вид и носещ въпросния номер, има за стопанин лицето Васил Арапов – роден през 2027-а, деветнайсетгодишен стаж в космоса, в миналото волен преследвач на метеорити към земните космически корпорации, понастоящем – марсиански ОРБИТАЛЕН гражданин.

Орбиталните граждани са обременени с по-малко задължения към Федерацията. Съответно, делегирани са им и по-малко привилегии. Но често именно те биват по-промарсиански настроени дори от второ поколение заселници на самата планета.

Васил не е изключение. В момента сумти в уютната утроба на командния си модул и се ядосва, защото е получил инфопакет с пресни новини от МИА-2 (Марсианска Информационна Агенция Втори канал). Космонавтът почти ще засъска срещу текстово табло над облегалката на ложемента.

Раздразнен е от поредната дивотия – на Земята протестирали срещу издигане на паметник на Уелсовите марсианци на Марс. Впрочем, намират се и в самата Федерация хора, които смятат проекта за проява на лош вкус.

Ама моля ви се – какъв лош вкус?! Бойните триножници само НА КНИГА (и в некадърно заснети филми) са рушили земни градове и са избивали беззащитни земяни. Паметникът е на човешкото въображение, а не толкова на измислените от сър Хърбърт октоподобни агресори! Паметникът е на всички писатели, дали на човечеството творби за Марс! Техните бюстове като охранителен кордон са наобиколили монумента. Паметникът е...

Я чакайте малко! Ами вие бе, хуманните протестиращи! Чии паметници красят ВАШИТЕ градове? Чия памет сте почели с бронз и бетон, огледайте се! На РЕАЛНИ рушители и масови убийци! Затова – я се разкарайте с вашите тъпи митинги!... Защо не обърнахте внимание на Мавзолея на Аэлита (точно така се пише! На кирилица! С шантавото

„Е“!), където в партерните зали са разположени статуи от кинематична пластмаса, статуи на ВСИЧКИ литературни персонажи, свързани с Марс, а? Че към портала на Мавзолея води петкилометрова Алея на славата, увековечила паметта на ЗЕМНИТЕ учени, конструктори, инженери и астронавти, посветили се на достигането и заселването на Червената планета? Защо? Гръм от прашна буря да ви тресне...

Васил няма повече сили да се ядосва и отклонява очи към снимка, закрепена с магнитче до главния контролен екран. Погледът му омеква от усмивката на жена с къса орбитална прическа. Гневът му се изпарява като буца кометен сняг (воден лед и замръзнал амоняк плюс куп други полезни химически съединения), докоснат от слънчеви лъчи. Отвърща на запечатаната върху фотото усмивка.

А после сгърчва жално устни. Въздиша.

Леда не си е вкъщи. От пет месеца се намира в мегароторите на здравния център „Аматерасу“, Сегмент 18 от Радиус-5 на Технопръстена. Тоест – в болница. Но по хубав повод.

Арапови чакат първото си дете.

Космонавтите (изобщо всички с постоянно местоживееие в космоса) по принцип минават на стерилизация. Компенсацията за тази мярка е доживотно съхранение на размножителния им материал – яйцеклетки и сперма – при тройно осигурен режим. Така се гарантира, че орбиталният жител няма да предаде на потомството си някоя гадна мутация, случила се поради излагането му на рискови фактори. Навремето имаше много дебати по въпроса. Добре че се сетиха да питат все пак самите космонавти. И пак – една-единствена държава прие такъв закон и осигури хардуера, както и охраната на Генетичната банка. И медицински екипи за стерилизация и изкуствена репродукция. Останалото си го свършиха самите хора, заселили се на орбита или в извънземните планетни колонии – доброволно. От немай-къде инициативата я последваха и останалите земни правителства.

В Марсианската Федерация обаче нямат подобни колебания. Ако искаш да си подадеш носа изпод куполите с трети клас защита – моля на стерилизация. Само пълнолетен да си. Непълнолетните и децата са пазени от рискови фактори много строго. Затова след раждането Васил и Леда ще трябва за десет-дванайсет години (стандартни) да отседнат на повърхността или в недрата на Технопръстена.

Леда вече е свикнала с бременността си. Тя сама предложи на Васил да излезе на лов. О, тя продължава да се нуждае от подкрепата и присъствието на мъжа си, но и двамата сериозно обсъдиха и решиха, че

точно сега е моментът да си подсигурят следващите пет-шест (марсиански) години, защото след като се появи бебето – забрави за многоседмични рейдове. А и бива ли да се препитават от социалната застраховка? Точно те двамата, опитните орбитални плъхове, преследвачи на метеорити, ПОКАНЕНИ от Първия координатор на Федерацията да приемат марсианско гражданство?! Как пък не! Естествено, ще си ползват застраховката, но умерено. Спестяванията до този момент ще им позволят достойно да дочакат настъпването на биологическата зрялост на детето. След което ще заживеят щастливо в орбиталната си къща – тримата.

Ех, някой ден няма да бъде така. Хората ще престанат да крият потомството си в търбуси на тежкозащитени мегаорбитъри, ще спрат да пазят децата си от черното небе. Ала засега – това е положението. Та за това Васил е на лов – сам. Седи в командния си модул и дебне показанията на далекообхватните скенери.

(И се кахъри за глупости.)

Достатъчен му е камък с диаметър от триста-четиристотин метра, желателно метален. Само допреди половин век 270-метров железен метеорит би покрил земните нужди от стомана за една година. За орбиталната промишленост на Федерацията същият метеорит е дребно залче, ще го глътнат и усвоят за месец-два. Технопръстенът е ненаситен. Представлява конгломерация от тежки орбитални станции, опасващи Червената планета, основа и символ на икономическата мощ на новия свят, инструмент на продължаващото тераформиране, горещата връзка на марсианските граждани с космическото пространство. Започна от двете луни Фобос и Деймос, сега те са само удебеления в снагата на първите му обръч-радиуси. А много скоро от Пръстена към повърхността ще се протегнат и паяжини на К-лифтове. Совалките тип „повърхност – орбита“ ще станат кът, само за специални и аварийни мероприятия. Или за много богати любители, които могат да си позволят тлъстата такса за старт с ракетonosител или друга подобна система.

Хм, колко ли ще се променят нещата след десет-петнайсет марсиански години?...

Васил въздиша отново.

Преди да се запознае с Леда, и двамата да станат съдружници в занаята на астероидни преследвачи, рядко се е замислял за самотата. Не му е тежала. Сега му е самотно. Орбиталният им дом се усеща още по-кух, защото заедно с Леда към клиниката пое и Котето – немирникът е силно привързан към стопанката си, как да го изостави...

Ох... и аз съм привързан!...

Обаче бозайник за домашен любимец в космоса – това си е луксозно удоволствие. Уж половин-едно кило козина, плът, кости, зъбки, нокти, чифт огромни очи и разкошна кормилна опашка, пък СТРАШНО скъпо зверче, леле! Това понеже е специално адаптирано да се чувства еднакво добре и в условия на привличане, и при безтегловност. Орбитално същество, с една дума. Да те е страх да му се скараш или да го накажеш ако направи беля.

Обаче пък е много по-забавно от четирите крастави жабчета, които се свират в херметичен блатарииум. По-мило е от богомолката – за нейна безопасност също затворена в херметичен терариум. И определено издава повече звуци от седемте рибки в херметичния полиедричен аквариум. Въпреки това Васил би отложил придобиването на подобна движимост. Ала Леда поначало си го имаше и то неволно изигра важна роля в събирането им като двойка.

Да не говорим колко сладко мърка и се умилква... особено когато е гузно от някое свое деяние.

Ех, малкият пакостник също му липсва... Васил се усмихва, като се сеща с какво внимание котето разглежда рибките. И шом някоя мине твърде близо до прозрачната черупка на аквариума – цап с лапичка по акрилопласта! Разочарована муцунка... и пак търпеливо преструване, че хич не му пука за някакви си риби, нали си има почти същите от консерва... но е нашрек! Зарязва дебненето само за да се настани в скута или да се вкопчи в гърба, за да ти мърка в ухото.

Така казва колко те харесва.

Ох...

Васил пъди тъгата и се опитва да мисли за бъдещето. Спрял е новините, за да не се дразни повече. И така...

Десет години минимум. Под куполите. Или, което е почти същото – в мегаотсеците на Технопръстена, където гравитацията е постоянна, а херметичните обеми са в състояние да предизвикат у ветераните орбитални жители същинска агорафобия. Макар че е смешно – да те е страх от открито пространство, когато живееш в орбитър. Май трябва да измислят друг термин за тази фобия. Нещо като притеснение от липса на стени наблизко, дискомфорт от това, че не усещаш бронираната черупка на жилищния си модул. Никой сериозен орбитален плъх не се е побъркал от реене по скафандър ДЕНОНОЩИЯ наред далеч от станциите. Но озове ли се в просторен херметичен обем – хваща го притеснение... Ами да, в гражданските роторни мегаотсеци понякога се образуват

ОБЛАЦИ и вали ДЪЖД!

Васил вече не може да си го представи. Много отдавна не е виждал дъжд, макар да го сънува горе-долу веднъж седмично. Много отдавна не е излизал под откритото земно небе да нагази трева в гората, макар да копнее за това... но някак като за нещо, което е хубаво да се случи **НЯКОЙ ДЕН**. И не предприема стъпки да го направи. Ами то какви планове може да кроиш, какви мечти може да имаш за отпуска на Земята, след като от два месеца пред Представителствата на МФ в земните градове се точат агитки с плакати „ИЗВЪНЗЕМНИТЕ – ВЪН!“... Леле, леле, черното небе да ми помага, на Марс кажи-речи няма човек без кръвни роднини на Земята, пък...

Арапов се мръщи. Не е ли време да си намери занимание из ротора, там винаги има работа за вършене, вместо да си лази сам по нервите...

И тогава се обажда Икономът.

* * *

– Внимание, приближава се небесно тяло – обажда се Икономът. – Регистрирам сигнал за бедствие. Аварираният обект следва удобна за прихващане траектория.

Васил е разсеян и не вниква веднага в съобщението, затова казва лениво:

– Разстреляй го с бластерите... – И се сепва.

Обектът не е заблуден опасен метеорит, опа.

Но Икономът е възприел инструкцията буквално, затова възразява:

– Отказана инструкция. Обектът е изкуствен. Нямаме правомощия да нападаме КА.

Икономът е бившият БК – съответно разширен с нови блокове и процесори, с допълнен софтуер. Много е полезен. Знае почти всичко, което може да му потрябва на човек, особено законите.

Васил Арапов вече се е опомнил.

– Какъв е сигналът?... Автоматичен? – добавя напрегнато.

По принцип в корпуса на всеки космически апарат, предназначен да носи хора на борда, а вече и на повечето безпилотници, е вградена микромрежа от сензори. Ако корпусът бъде пробит, минипредаватели започват да алармират първо екипажа, а после, понеже имат собствено хранване, излъчват сигнал за бедствие – автоматично. Същият принцип прилагат пасажните риби или кошерните насекоми – нараненото същество отделя във водата или въздуха феромони, които крещят: „Помощ! Опасност! Тревога!“. Е, разбира се, КА използват радиовълни

вместо химически вещества. Резултатът е, че останалите риби, насекоми или космонавти разбират, че нещо е тръгнало на зло. Само че рибите бягат, пчелите или осите жият, единствено хората изпращат спасителни совалки.

– Не. Морзов код. – Следва пауза. – Къщата се намира най-близо до бедстващия апарат.

Обикновено корабите и особено частните станции имат имена. Арапов не обича гръмките названия, затова е кръстил орбитъра си „Къщата“, с одобрението на Леда, естествено.

Морзов код? Хм. Отдавна не се използва.

– Маневрирай за прихващане! – нарежда тутакси Васил. Нормална първа реакция на космонавт. Усеца лек тласък, коланите на ложементата се връзват в тялото, бордовият костюм се втвърдява. – И уведоми Федералния патрул!

Патрулът е оторизиран да извършва всякакви операции в космическото пространство – в това число има право да унищожава опасни за навигацията космически кораби. Тъкмо в такива се превръщат безконтролно дрейфувашите орбитъри, претърпели крушение. Тоест такива, които вече нямат жив екипаж на борда...

Васил тръсва глава, кръстосва пръсти срещу неканената си лоша мисъл и чак тогава се интересува:

– Какво представлява бедстващият КА?

– Корекцията на траекторията... завършена. – Пауза. – Вероятно круизър... – в гласа на Иконома личи несигурност.

Арапов се замисля.

Круизър значи пътнически космически кораб. Превозва сменни екипи до далечни станции или тежки добивни рейдери. Но нерядко е предназначен да вози клиенти със специални изисквания. Има ги много такива люде. Не желаят кротко да си лежат по стелажите в благ електро-сън. За тях полетът в космоса е приключение. Затова остават будни и се забавляват... докато не им се случи нещо лошо.

– Дай повече тяга, Иконом. И тествай совалките... Приведи в готовност Лечителя. Тъкъм... сещаш ли се за нещо друго?

– Имаме пет часа на форсаж до круизъра, капитан. Ако е круизър...

– Действай!

* * *

Наистина е круизър. Обаче с линейни размери на цяло астроимение. Грандомания тресе хората напоследък...

– Леле... – смайва се Васил. – Виж му ротора само! Чудовище!

Икономът се съгласява, програмиран е да отвръща адекватно на иначе безсмислени човешки реплики като тази. Естествено, че „вижда“. Дори е класифицирал отделните възли и блокове на кораба. А след малко ще го идентифицира.

Обитаемият ротор е със сложна комбинирана конструкция. Три свързани концентрични „геврека“ (тороидални модули), в тях се връзват четири радиални конуса с широките си основи навън, тоест „надолу“ според вектора на изкуствената гравитация. Около ротора подвижно е окачена огромна рама-шаси с монтирани служебни отсеци. Те са масивни и внушават уважение. Два йонни двигателя. Солидни емитери на защитни полета.

Къщата-орбитър на Васил ако се лепне към шасито, ще се изгуби сред горивните холдери, които комай са в повече от необходимото. За къде ли лети с толкова реактивен работен флуид?...

Хм, има нещо смуцаващо обаче в облика на всичките модули. Заоблени са, с оскъдни детайли по повърхността, сребристо-синкаво, по-скоро тъмно покритие. И грамадни бели букви:

АЛДЕБАРАН – 0211М-Т9

С тия габарити круизърът навярно кара поне пет хиляди души, пресмята на око Васил и казва на Иконома-компютър саркастично:

– Името на станц... круизъра е „Алдебаран“. Готов ли си вече с идентификацията?

Икономът досега десет пъти трябва да е докладвал данните за обекта. Отвърща невъзмутимо:

– Сканирах за опасни лъчения и повреди в реактора. Корабът принадлежи на земна туристическа корпорация „Орион старс“, обслужва рейса Земя – Ганимед. Екипаж – 48 души, пътници – 300, атомна тяга, силова установка тип...

– Стоп! ТРИСТА души? В барични обеми за десет пъти повече човеци?

– Круизърът е категория „лукс“ седем звезди. Маса на хардуера – двеста и деветдесет хиляди тона...

Арапов слуша и не чува, втренчен в екрана на телескопа.

Една-единствена сигнална светлина мига по целия кораб – над шлюза на командния модул, скачен с цилиндъра на главината. Модулът също е голям, на половината на целия петрофагер на Арапов.

– Тая лампа това ли значи, което си мисля? – глупаво пита Васил Иконома си.

– Не знам какво мислиш, капитане.

– Хуморист... Че екипажът и пътниците са напуснали кораба. Но защо?

– Изглежда са го напуснали наистина. Гнездата на спасителните капсули пустеят. Нямам данни да отговоря на втория въпрос... риторичен ли е? – отвръща компютърът. Даже с намек на укор в синтезирания си глас. Великолепна машина, много изпитан софтуер. Васил се гордее с тази си придобивка, дори когато тя му се опъва и репчи. Често и заради това обстоятелство. Добре е да има кой да ти възразява и мрънка.

Полезно е, ако не спиш с него.

Е, наистина НЕ ВСИЧКО в програмните императиви на Иконома е ДОБРО. Васил отдавна се гласи да даде да го пипне ВЕЩ софтуерист. Да направи някои промени, почти законни.

– Пълен напред!

Икономът не се колебае да изпълни нареждането, но вметва:

– Навлизаме в частното пространство...

Васил механично кимва. Тук, в тази област на Извънземието, частното пространство се разпростира на дистанция от осемдесет до осемстотин мили според ранга на орбитъра – Арапов знае данните наизуст. Частното или личното пространство не важи при преследване на метеоритни и планетоидни тела, които не са уредени като частна собственост пред Комисията по...

Пренебрегва се и при спасителни акции.

Всеки КА, приел сигнал за бедствие, е длъжен да се притече на помощ, освен ако не застрашава собствената си безопасност по силата на Кодекса, параграф...

Има случаи, в които навлизането в ЧП не се третира като нарушение, но пък го смятат за просташко. Невъзпитано. Винаги трябва да имаш позволение от собственика на орбитъра. Сама по себе си липсата на възражение не е достатъчна...

Стига глупости и чудене как да не се опариш! Хората викат за помощ!...

– Свърза ли се с тях, Иконом?

– На честотата на излъчвания сигнал за бедствие – не отговарят. Нито по други канали.

– Пълен напред, пълен... Патрулите кога ще сколасат да си домъкнат цистерните за рециклиране насам?

- Два-три часа след нас, ако продължим със същата скорост.
- Споделей с тях актуална информация за „Алдебаран“... давай тя-га, бе, ти на това форсаж ли му викаш!

* * *

- Капитане, превключваш на ръчно управление?
 - Брей, пак позна! Контролирай маневрите, без да ги спираш, само оптимизирай... ако се наложи! – милостиво позволява Васил.
 - Капитане, защитното им поле работи.
 - Помоли бордовите им компютри да го спрат.
 - Нямам връзка. Вероятно са изключени.
- Васил клати глава. Типично земен рефлекс – да оставиш орбитър с изключен компютър! Все едно спираш домашното си персоналче. Леле, леле.

- Неутрализирай ми тунел тогава с нашето поле... двеста метра разстояние ще ти стигнат ли?
- Капитане, без специален екип не препоръчвам скачване...
- Кой ти каза, че ще се скачваме? Отивам пеш.
- Не препоръчвам да рискуваш. Какво ще кажа на жена ти, ако пострадаш?

Васил слисано поглежда мъничката камера на Иконома, чрез която компютърът следи лицето му, за да възприема по-адекватно гласовите команди на човека. Просветва му обяснение.

- Леда ли те е програмирала да ми дуднеш по този начин?
 - Потвърждавам.
 - Запиши си, че ще внимавам и без повече излишни реплики...
- МОЛЯ.

Грамадата на изоставения кораб се люшва през илюминатора на Василовия КМ и започва да се уголемява. На екраните изображението е стабилизирано и само се уголемява.

Васил ловко довършва маневрата, шасито вибрира от импулса на бустерите, минипетрофагерът замръзва спрямо круизъра на някакви си двеста метра. Двата апарата летят успоредно. Два гиганта, може да се каже. Гигантчета, ако ги сравниш с орбитален град. Круизърът обаче е бая по-гигантче. Тъмен, безучастен.

Изоставен.

- Кой глупак зарязва такава машина... – мърмори си космонавтът.
- Иконом! Наглеждай Къщата! Аз отивам да видя какъв е проблемът.
- Прието, капитан. Изпълнявам – покорно отвърща Икономът, но,

нали си е машина, все пак извежда върху дисплея предупреждения за възможни последици от решението на Васил да отиде до кораба. Набляга и върху юридически усложнения в случай че намери пострадали хора и не успее да им помогне поради липса на сериозно медицинско оборудване в Къщата. Лечителят не е клиничен модел, способен да извършва хирургически операции, а всичко на всичко експертна система за диагностика и съветник за самотерапия, когото не можеш да осъдиш, ако оплетете конците – поемаш си риска сам, след като си го закупил. И е редно да го използваш единствено за ЛИЧНИ нужди. Приложиш ли го върху друг човек... без негово съгласие... даже на Марс още спорят по въпроса доколко е редно това. А земяните са направо фундаменталисти относно роботизираните лекари.

А круизърът е земен.

Гражданинът на марсианските орбити хич не поглежда пулсиращия в оранжево текст и започва да стъкмява бордовия си костюм за функциониране в режим на скафандър.

Ако си космонавт, трябва да свикнеш с втората кожа. Ако си орбитален жител – задължително. И без тия приказки, че СКАФАНДЪРЪТ е ужасно и неудобно НЕЩО, моля! Някой друг, освен нудистите, да излиза от дома си гол? Скафандърът е ДРЕХАТА на всеки нормален обитател на космоса. Дебелината на последните модели не надхвърля пет-десет милиметра (най-много двайсет, и то тук-таме), външно приличат на ризнично трико, достатъчно гъвкаво за удобството на свикнал човек, а твърдите им части са само шлемът, „жилетката“, маншетите и подметките. „Жилетката“ – това е раница за пречистване на въздуха с акумулатор и кутията с инструменти на гърдите. На раменете и петите се намират емитери на противорадиационно магнитно поле (не е много добре да се държи включено, но то уврежда организма ДАЛЕЧ по-малко от йонизиращите лъчения!), а външното покритие е идеален топлоизолатор, пък и работи като слънчева батерия. Хич не критикувайте скафандрите – зимата земяните носят значително по-неудобни палта навън, и то не само ескимосите...

Васил е готов за по-малко от минута. Шлемът се включва в микро-механизмите, вградени в тъканта на скафандъра, които възприемат това като команда за режим на херметизация и поддържане на телесна температура. Арапов е „облечен“. Шлюзът на КМ го изплюва заедно с остатъците недоизпомпан от преходната камера въздух. Разточително, но обстоятелствата са форсмажорни. Към шлюза е закачено „магарето“ – титанова тръбна рамка, подобна на клетка. Бутилка аргон поддържа в

тръбите постоянно газово налягане, кормилото е досущ като на велосипед, но с повече степени свобода и повечко бутони по дръжките. Васил хваща кормилото и натиска леко напред. Вътре в тръбите миниатюрни лазери подгръват аргона, бордовият компютър на елементарната минисовалка „орбита-орбита“ отваря мънички клапи, те са пръснати по цялата рамка, така че „магарето“ да се задвижи натам, накъдето му заповядват движенията на кормилото. Совалчицата се отлепя плавно от командния модул на петрофагера и се насочва към кораба в беда.

Ох, нещо продължава да не се харесва на Васил в това как изглеждат модулите на „Алдебаран“. Не е компоновката, не е самодоволният цвят, загатващ за земно небе... какво не е наред?...

Отначало Васил прави предпазлива обиколка на круизъра, телеметричните сензори, вградени в шлема, не откриват нищо опасно. Няма изтичане на радиация от реактора, нормално фоново лъчение. Огледът не показва външни повреди, което вече е ясно – щом автоматичните алармени радиопредаватели не са се активирали... Единствената полза от облитането на круизъра е, че Васил прочита върху шасито му регистрационен номер. През видеокамерата на шлема номерът е сканиран и от Икономата.

– Иконом, уведоми Патрула, че влизам... Не ме свързвай пряко с тях. Нямам нерви да слушам конско от някой новобранец...

След няколко минути Икономът потвърждава разрешението:

– Само за да видиш дали има оцелели.

– Разбира се че само за това... А мога ли да го обявя за плячка? – пита с надежда Васил.

Изоставените кораби според междупланетното право стават притежание на този, който ги открие – формално. На дело, ако не иска да си докара беля на главата, по-добре е да се свърже със собствениците, а те са длъжни да му платят добра премия – и специални награди, ако им го докара или прати по зададена траектория.

– Не – попарва бляновете на космонавта Икономът. – Остави го на Патрула. Обещаха ти премия за откриването и спасителните мероприятия.

Законната плячка за частните лица е повече главоболие, отколкото печалба (ако спазваш правилата де), затова организации като Патрулт прибират авариралите космически апарати. Имат достатъчно бюджет, за да държат юристи, които уреждат недоразуменията и капризите на собствениците на кораба.

– Колко?

Икономът отвръща.

Васил сумти.

Скромна работа... в сравнение с доход от един разработен планетонид. Но не е зле. Макар че... абе, стисльовци.

Но, от друга страна, в Патрула има хора, които знаят колко е печен Васил Арапов. Иначе не биха му позволили да се разходи из безстопанствен кораб. Наясно са, че ще прибере някоя-друга полезна вещ, дребен сувенир. Пак е нещо. Лошото е, че след като е уведомил Патрула, не бива да пипа грубо, защото друг път няма да му правят услуги...

Васил разглежда въртящия се грамаден ротор на круизъра. Ох, притеснява го гладкият корпус на кораба и туйто, но още не може да схване какво точно. Пита:

– Патрулът има ли вече връзка със собствениците на „Алдебаран“?

Пауза. Икономът обменя информация с комуникационните компютри на приближаващия се патрулен крайцер. Съобщава:

– Собствениците отказали коментар, но комай са доста объркани.

Космонавтът късо въздиша:

– Влизам, Иконом! Ако има нещо, обади се.

„Магарето“ се гмурка устремно към шлюза на круизъра.

* * *

Леле, леле, леле...

Васил не е очаквал подобен разкош. ДЪРВЕНИ ламперии и мебели. Паркет. Концертни зали. Каюти с фалшиви прозорци-екрани. Вътре в круизъра сякаш се озоваваш върху палубата на океански лайнер – със съответните „гледки“ през илюминатора.

Леле, леле...

Още при влизането Васил се мръщи, зървайки индикаторите за налягане. Атмосферата в круизъра по състав и налягане е като земната. Прахосничество. В отсека на КА не е нужно високо налягане, важно е нивото на кислородното съдържание, така че организъмът да може да си „вземе дозата“, която е нормално програмирана в гените. Въпреки допълнителните респиратори в кръвта на орбиталния марсиански гражданин Васил Арапов, все пак е добре да си има кислород с подходящо парциално налягане. А пък общото може да е равностойно на земното като на пет-седем хиляди метра надморска височина. Така баричните отсеци са подложени на по-малко конструктивно напрежение, отвън е вакуум все пак, да не говорим, че се пести дихателна смес, защото тя ВИНАГИ дисипира – (около милиграм седмично) – през уплътнителите на всеки

шлюз. А въздухът струва пари, освен ако не си го добиваш от астероидите.

Но добивът пак си е разход на средства, така че – безплатен въздух **НЯМА!**

Такаааа, сайбийте на „Алдебаран“ явно не им пука за елементарни неща. Вътрешното оборудване е масивно, освен дърво има бронз, моля ви се, мрамор, теракот... тия да не би да не са чували за титанкерамика и пластмаси? За надуваемо или картонено обзавеждане? Тц. Май не са подозирали даже за третично оборудване с ниска маса...

Гъзария. ВИП-среда за триста души ВИП-персони.

За паралии.

За такива, дето смятат, че всичко се пазарува. Навярно дори и след това, което ги е сполетяло, надали повечето ще проумеят, че не всичко е мангизи...

Но все пак, на въпроса – какво им се е случило? Круизърът е напуснат е бързо и организирано, с едва видими следи от паника. И – не са задействани системите за консервация! Смахната работа, компютрите в стенд-бай режим, пък корабът не е „зазимен“. Възнамерявали са да се върнат? Или просто не им е стигнало време да сторят необходимото?...

Температурата в някои отсеци е минус осемдесет, затова Васил не сваля шлема. Гледа през фотоумножителния визьор, аларменото диодно осветление е достатъчно. Във вътрешния „геврек“ на ротора обаче е топло – само петнайсет под нулата. Палуби за разходка. Игрища за голф. Басейни, в момента превърнали се в пързалки.

Васил спира очарован и втрещен.

Олеле, басейн. Не че водата е много кът, от един въглероден хондрит доста може да се изстиска, почти девет на сто от общата маса. Пък и кислород има почти във всеки небесен камък, а водородът – ето го, прелита наоколо, слънчевият вятър, неутрализиран в специални уловители. Смесваш двата добива в горивна клетка – хем електричество или топлина, хем вода като „отпаден“ продукт.

А тук – басейн... Ей така.

Не, в големите станции на технопръстена ИМА басейни, но нали това тук е чисто и просто круизър, а не орбитален ГРАД, нали?!

Васил клати глава и продължава. Стига до близкия коничен отсек, отваря люка, оформен като обикновена ВРАТА, та чак цяла ПОРТА... и замръзва. Оглежда с невярващи очи. Решава се да пристъпи напред, сетне прекосява обема на модула, обзет от подозрение какво може да завари в следващия конус. Почти подтичва, макар да му е трудничко –

псевдогравитацията е три пети от земната, но космонавтите са тренирани и жилави хора. Когато се уморят – включват минихидравликата на екзоскелета, който е част от скафандъра. Неприятното усещане на провиснали от изкуственото притегляне телесни органи, външни и вътрешни, това може да се изтрае. Пулсът е ускорен, но пък нормално, отвикнала е помпичката.

Нахълтва в следващия модул по посока на въртенето на ротора. Хъммм... позна.

Надига машинално ръка да се почеше по главата. Естествено – няма как, шлемът пречи.

Затова Васил го сваля. Има нужда и да се ошипе, за да повярва.

* * *

Еlegantният крайцер на Патрула се движи в успоредна траектория с круизъра и Къщата на Арапови. Все едно трите апарата са увиснали над бездната на черното небе, украсено с безчет звезди.

Крайцерът катапултира евакуационни совалки със спасителни екипи, въпреки командирът вече е наясно с обстановката от съобщенията на Васил. Обяснението за масовия десант е елементарно – хората просто са открили повод да посетят изоставения кораб и да видят със собствените си очи това, за което пестеливо и явно смутено им е намекнал Арапов.

Совалките се прилепват към стиковъчните възли. По палубите на земния круизър отекват леките стъпки на марсианците.

– Васко, къде си? – пращат радиостанциите.

– Трети коничен модул на ротора... Не се минава направо през главината, ще се разходите по геврека... мичман Хоши, ти ли си?

– Аз съм. Само че лейтенант Хоши.

– Честито.

– Благодаря... О, прашна буря!

– До басейните ли стигнахте?

– Да... леле. И това – на КОРАБ?

– Той е голям колкото станция за релаксиране, Хоши. Тъпото обаче е другаде... първо, „Алдебаран“ няма цистерни за рециклиране на органични отпадъци. Научих го от справочния им компютър с достъп за пътниците.

Потресено мълчание в ефира.

– Чакай... не си пречистват водата?

– Е, пречистват я частично, но не рециклират лайната. Държат ги в

мръсни резервоари.

– Сигурно ги изпомпват на Ганимед... – неуверено търси рационално обяснение лейтенантката, Васил може да си представи кръглото ѝ лице, което прилича на пълна с недоумение паничка. – За тор...

– Съмнявам се, че това е била първоначалната идея. Получило се е без да искат. Пък и колко тор е това? Да не би говната на милиардерите да са по-специални? Ха! Не, Звездичке¹, тузарите просто не желаят да пият рециклираната си урина. Само свежа вода.

– Това е... глупаво – мънка Хоши. Думата „глупаво“ за нея отдавна е неприлична, от вълнение я изтърва, обикновено използва „неразумно“. Правилно. В сравнение с глупостта, изпращанията са стерилни и благоухаещ субстрат.

Васил няма намерение да мъчи лейтенанта.

– Второто... вие май вече сте го забелязали. На мен ми трябваше време да стопля.

– Ммм... и ние не загаряваме – признава си типично по марсиански Хоши, Васил чува и приглушените реплики на другите патрулни, които правят несмели предположения.

– Ама усещате, че нещо не е наред, нали? – настоява той.

– Да... има нещо сбъркано...

– ...в пътническите, че и в служебните модули даже! КМ – и той! Хайде де! Нищо и никаква гатанка.

– Ммм... вече сме близо до теб, Васко...

Портата-шлюз се отваря и групата патрулни в кремави скафандри и шлемове под мишница застиват, примижвайки на прага. Очите им свикват със светлината. Озъртат се наежени.

Склонове, посипани със сняг елхи. Шикозна планинска хижа. Холографско небе – синьо, земно, чак на сълза да те избие. С пухкави облаци. Холографски хоризонт – пак планини. Живописно. И – върхът на сладоледа! – СКИ-ПИСТА. Кинематична, естествено. Модулът е голям, но не чак грамаден, няма достатъчно място. Илюзията за планетен простор е зашеметяваща.

– В предишния модул беше есен – кротко казва Васил и тръгва към събратята си по черно небе. Нозете му оставят стъпки в снега. Зад гърба му стърчи нелеп снежен човек с очи-платки и нос – парче червеникаво-кафяв кабел. – Златно-бакърена есен – продължава Арапов и търка голи длани, за да ги стопли. – Есен като на картинка. Истински дървета,

1. Хоши – звезда (от японски). Бел.авт.

истински листа. Само птиците са холографски. Изящно оформен парк с алеи, кокетни сградички. Даже ме поваля дъждец! – добавя щастливо. – Вероятно другите два конуса възпроизвеждат пролет и лято... бас хващам, че е така! Някой да се обзаложи?

Космонавтите от Патрула не горят от желание за облог. Един от тях приляква, със скърцане загребва сняг, прави топка и я мята непохватно към снежния човек.

– Ехей! – смее се Васил. – Това е нападение срещу произведение на изкуството! Да знаете откога не съм вдигал снежен човек!... Язык че не намерих метла и кофа.

Широко ококорените очи на марсианците нямат насищане и все пак Хоши успява някак да прояви воля и да откъсне взор от пейзажа.

– Кое е второто... тъпо нещо, Васко?

Арапов разсеяно блуждае с поглед по планинските върхари – „истинските“ и илюзорните.

– Надникнах одеде от любопитство в една от каютите – споделя той. – Блясък и скъпотия. Земен дизайн на ужасно многозвезден хотел...

Хоши бавно кимва. Хотел, да. Само че на хотел като този мястото му е на милиони километри отгук и върху твърдата почва на планетата-майка.

– Подминахме вита стълба към бална зала – казва тя. – Беше сякаш от филм за руското императорско семейство... Кажете какво не е наред, Арапов.

Васил хвърля последен поглед наоколо, поглед, изпълнен с тъга и малко горчивина. Откакто проумя причината за произшествието, не поsegна дори една саксия да си прибере за сувенир. Би взел дъжда, ако можеше – мярка се в ума му. Не, и той не му трябва. Нали в мегаотсеците на Технопръстена се случва.

– Да си вървим – предлага на патрулните. – По пътя ще ви обясня.

С решителни крачки напуска коничния модул и трополи по вътрешната палуба на „геврека“. Тръгва си без никакво съжаление.

* * *

– Какво се е случило според теб, Васко?

– Не е важно какво, а защо.

Хоши спира посред коридора. И без това й е някак трудно да гази паркета. Струва й се кошунствено. Дърветата са уважавани на Марс.

Останалите патрулни се скупчват около лейтенанта и Васил.

– Добре, защо?

– В целия круизър не открих илюминатори, Хоши. Няма и палуба за обзор на космоса, предназначена за пътници. Как ти се струва?

Патрулните се споглежда и въртят лица, опипват с очи стените. Срещат само картини в позлатени рамки.

Някой се обажда невярващо:

– Даже в коммодулите им?

– Даже там – отсича сурово Васил. – Отбих се, след като го забелязах. Пилотски ложементи, оборудвани с шлемове за виртуални симулаторни екрани. Само в шлюзът едно илюминаторче, няма и две педи в диаметър... Вътре не са голи стени, разбира се. Абе, огледайте се пак! Брокат. Ламперии. Лунен гранит. В каютите ИМА прозорци – но с холографски земни пейзажи. Ако не знаеш, че летиш към лунарната система на Юпитер, направо няма да се усетиш, че си в космоса. Разбирате ли ме, сестри и братя орбитални плъхове?

Дълго мълчание.

– Те не обичат черното небе... – отронва накрая лейтенантът и сви ва устни до побеляване.

– Именно. Опитват се да го забравят. И когато нещо се е случило... дреболия, предполагам, тогава ВСИЧКИ, даже космонавтите-пилоти, са офейкали със стаза-капсули. Само и само да не виждат черното небе.

Дълго мълчание.

Васил пак се обажда, макар да осъзнава, че би било добре да замълчи:

– Тук са парчета от планетата Земя. Като в нашите детски градини. За хлапетата е добре. И за възрастните е приятно... понякога. Земята е нашето детство... не на всички, разбира се, но детството на родителите ни поне. Всеки милее за тези години. Но никой пораснал не си поръчва уголемено копие на детското си креватче, за да спи в него, нали? Нито подрежда стаята си като детска. Вече живеем в други светове, момчета и момичета. Не съм ли прав?

Въздишки.

– Да си вървим – казва лейтенант Хоши. – Ще вземем круизъра на буксир след като проверим околното пространство за стаза-капсули.

Космонавтите се изнизват към совалките си в мълчание.

* * *

– Капитан – обажда се Икономът през комуникатора, монтиран на всяко ниво в ротора на Къщата, – имаш пряка връзка с Патрула.

Васил внимателно плеви оранжерия-1, а пуснатата на свобода по

случай отсъствието на Котето богомолка все се завира в ръцете му, привлечена от шаващите под пръстите на космонавта листа. При псевдогравитация две пети от стандартната растенията все още имат нужда от стебла, за да крепят плодниците си.

– Закъснение на сигнала? – пита през рамо Васил и нежно побутва настрана богомолката, която е направо пощуряла от разходката на воля.

– Седем секунди.

Бива. Така може да се води разговор.

– Арапов, здравей пак. Приемам.

– Здрасти, Хоши. Приемам.

Когато радиовълните закъсняват поради голямата отдалеченост на събеседниците, винаги е добре да съобщиш кога си приключил репликата си, за да не става неволно прекъсване.

Васил търпеливо брои до седем.

– Забравих да те питам за морзовия сигнал. Приемам.

– А, това ли... Боцманът е програмирал предавателя. Бил е против напускането на круизъра, както личи от оставена в рубката бележка, но се е подчинил на заповедта на капитана.

Патрулният хрисимо чака Васил да продължи, кодовата дума не е произнесена. Учтивостта в космическите радиоразговори няма алтернатива – от изслушването на отсрещната страна може да зависи нечий живот. Твоят – или неговият.

Васил се е поразсеял с кастренето на прекомерно кичеста царевица, кочаните са колкото кислородни бутилки. Пуканки от такава се режат с нож, за да ги налапаш. Добавя припряно:

– Приемам, Хоши.

– Защо морзов код? Приемам.

– Нямам представа, само предположение. Изразил е неодобрението си от наредената му евакуация по този начин. Явно човекът по душа е космически плъх и не го плаши черното небе... Приемам.

– Да... вероятно е. А... как е Леда? Приемам.

Васил се усмихва и надълго и нашироко обяснява. Усеща се, че е попрекалил, чак когато споделя името на очакваното бебе, което измислиха с Леда.

– Опа... прощавай, Хоши... не исках да ти докривее. Приемам.

– Слънцеслав или Слънцеслава е красиво име – отвръща достатъчно ведро лейтенантът от Патрула на МФ. – Предай поздрави на Леда от мен. Приемам.

– С удоволствие... Приемам.

Винаги е трудно да общуваш на лични теми, не по работа, с някого, който е бил влюбен в жена ти. И по работа не е много леко де.

– Радвам се за нея – заявява Хоши от разстояние два милиона километра. – Аз съм твърде привързана към нашите пустини, макар да обичам и черното небе. Вие заради това си паснахте толкова добре. Двойка истински орбитални плъхове. Не като мен... полуорбиталната, ха-ха! – размива се накрая. Васил си отдъхва, защото марсианката звучи искрено. – Добре... ти закъде си се запътил сега? Приемам.

Васил свива рамене, въпреки че каналът не е видео:

– Към Технопръстена. Приемам.

Не му хрумва да каже „у дома“ – та той си е вкъщи, в Къщата.

– О...

Някаква сянка ли се долови в късия звук, издишан от гърдите на Хоши? Разочарование?... Моментно е, гласът на марсианката е бодър отново:

– Е, всичко добро тогава... Да не забравиш поздравите! Приемам.

Васил се обръща към комуникатора, който го дебне с насочен микрофон от гнездото си в стената до шлюза на оранжерийния модул. През заоблено-правоъгълните илюминатори надничат звездите, те бавно се редуват заради въртенето на ротора.

– Хоши. Нищо не взех за спомен от круизъра. Повярвай ми. Приемам.

Паузата е повече от девет секунди.

– Разбирам те напълно – сериозно отвърща лейтенантката. – Разбирам също и че бързаш при жена си. Успешен л... щастливо завръщане, орбитален плъх такъв! Ние вече влачим „Алдебаран“. Черно ти небе! Отбой!

– Черно ви небе, Хоши. Отбой.

Уредбата млъква, но Васил не оставя микрофона. Гледа звездите през страничния илюминатор. По бронестъклото пълзи богомолката. Арапов се плясва по челото.

Тръгнал беше на лов. С наряд за сто и петдесет хиляди тона желязо-никелова сплав и силикатни материали. А какво стана? Получи потвърждение за получената премия от круизъра... и забрави за небесните камъни!

Първо правило на ловеца на астероиди – никога не се връщай без плячка! Ето това е смутило простодушната Хоши.

– Иконом!

– Слушам, капитан.

- Наблизо да има камъни?
- Засичам нещо като хондрит...
- Подходящо ли сме ориентирани за прихващане, без застопоряване на ротора?
- Почти. Да, капитан.
- Прихвани го тогава! Ама полекичка, ще се позабавя двайсетина минути още в оранжерията... дявол да ме вземе!
- Изпълнявам, капитан. Изпълнявам маневрата, дяволите не са моя компетентност.
- Без остроумия, ако обичаш... – цупи се Арапов, но му става приятно.

Леда е вложила в компютъра обичайните си шегички, за да му е полеко по време на раздялата...

– Микроманевра – съобщава Икономът.

Съвсем леко подръпване настрани, растенията се люшкат, богомолката пърха с криле, подплашена е и намира убежище на рамото на Васил, който с удоволствие наблюдава отместването на звездите.

Внезапно през друг илюминатор нахлува слънчев лъч и целият обем на баричния модул засиява в златно и изумрудено. Фотодатчиците търпят увеличения светлинен поток донякъде, после активират филтрите. Сякаш облак е пропъзлял под слънцето, ала едната от малките градини на Арапови продължава да е красива и омайна като приказка за живота всред черното небе.

Васил скосява очи към богомолката, която чисти с предните бойни крачка извитите си пипалца-антенки.

– Ей, насекомото – поучително изрича той. – Щом живееш в космоса, не бива да се плашиш от черното небе. Трябва да го обикнеш. То е твоят дом. А онова, синьото... с облаците... то е за сънищата. Сънищата за детството, което никога не се връща... и щастие е, че не се връща.

Поднася шепата си с мъничкото страшилище в нея към илюминатора. В очите на богомолката се отразява прашецът на далечните слънца и галактики. На Васил му е леко, сякаш вече е спрял ротора и се рее в безтегловността.

Да, синьото небе е за почивка, за излет, за романтична седмица веднъж на две-три години – при това САМО в уместна компания. Черното небе пък е за всичко останало, то е съдба.

Не за всеки, разбира се. За избраните.

Самоизбраните.

Черното небе е истинското небе на вселената.

15 март – 9 април 2007

КРАЙ

© 2007 Николай Теллалов

Источник: <http://drakonche.zavinagi.org/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3124>]